

LEGE
asupra transferării persoanelor condamnate
în străinătate

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

***Declarația de
cooperare***

Art. 1 – România acordă, la cererea unui alt stat, în condițiile prevăzute prin prezenta lege, asistența cea mai largă posibil în materia transferării persoanelor condamnate.

Dreptul aplicabil

Art. 2 – (1) Prezenta lege se aplică numai în baza și pentru executarea normelor de cooperare judiciară interesând domeniul transferului de persoane condamnate, cuprinse în convențiile internaționale la care România este parte, pe care le completează în situațiile nereglementate. Ca urmare, este admisă numai reciprocitatea convențională, iar nu și reciprocitatea de fapt.

(2) Prezenta lege nu aduce atingere drepturilor și obligațiilor care decurg din normele internaționale privitoare la transferarea în străinătate a deținuților în scop de confruntare sau de depunere de mărturie.

(3) În cuprinsul cererii de transferare a condamnatului, statul român va preciza în temeiul cărui instrument internațional este formulată cererea.

Definiții

Art. 3 – În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile:
a) **condamnare** desemnează orice pedeapsă sau altă măsură privativă de libertate, pronunțată de către un

- judecător pentru o durată limitată sau nedeterminată în temeiul unei infracțiuni;
- b) **hotărâre** semnifică o hotărâre judecătorească prin care se pronunță o condamnare;
 - c) **statul de condamnare** reprezintă statul unde a fost condamnată persoana care poate fi transferată sau care deja a fost transferată;
 - d) **statul de executare** reprezintă statul către care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea executării condamnării sale;
 - e) **resortisant** al unui stat de condamnare sau de executare se referă, în cazul României, la cetățeanul român.

Obiectivul transferului

Art. 4 – (1) O persoană condamnată pe teritoriul României poate, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi, să fie transferată pe teritoriul altui stat, al cărui resortisant este, pentru a executa acolo condamnarea care i-a fost aplicată printr-o hotărâre pronunțată de o instanță română.

(2) Ca efect al reciprocității convenționale prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător în cazul în care un cetățean român a fost condamnat în alt stat.

(3) În scopul de a fi transferată, persoana condamnată își poate exprima dorința fie pe lângă statul de condamnare, fie pe lângă statul de executare.

(4) Transferarea poate să fie cerută fie de către statul de condamnare, fie de către statul de executare.

Condițiile transferării

Art. 5 – O transferare nu poate avea loc, decât în următoarele condiții:

- a) condamnatul trebuie să fie resortisant al statului de executare;
- b) hotărârea trebuie să fie definitivă;
- c) durata condamnării pe care persoana condamnată o mai are încă de executat trebuie să fie de cel puțin șase luni la data primirii cererii de transferare sau să fie

nedeterminată. În cazuri excepționale, cele două state pot să convină asupra unei transferări chiar dacă durata condamnării rămase de executat este mai mică de șase luni;

- d) transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă, în raport cu vârsta sau cu starea fizică ori mintală a acesteia, unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei. Consimțământul nu se cere în cazul evadatului care se refugiază în statul de executare, al cărui resortisant este;
- e) faptele care au determinat condamnarea trebuie să constituie infracțiuni în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie astfel de infracțiuni, dacă ar fi survenit pe teritoriul său;
- f) statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări; în caz contrar, transferarea nu are loc.

Cereri și răspunsuri

Art. 6 - (1) Cererile de transferare și răspunsurile trebuie formulate în scris.

(2) Cererile se adresează de către autoritatea competentă a statului solicitant, autorității competente a statului solicitat. Răspunsurile se comunică pe aceleași căi.

(3) Autoritatea competentă potrivit alin. (2) este, în cazul statului român, Ministerul Justiției, iar în cazul statului străin, în înțelesul prezentei legi, **autoritatea centrală competentă**.

(4) Statul român solicitat va informa statul străin solicitant, în cel mai scurt timp, despre hotărârea sa de a accepta sau de a refuza transferarea cerută.

Art. 7 - Cererile de transferare adresate statului român se rezolvă potrivit dreptului intern român, dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel.

Art. 8 - Dispozițiile privitoare la statul român, ca stat de condamnare, se aplică în mod corespunzător în cazul în care statul român are calitatea de stat de executare.

CAPITOLUL II

Procedura

SECȚIUNEA 1

România, ca stat de condamnare

Paragraful 1

Reguli generale

Obligația de a furniza informații

Art. 9 - (1) Orice condamnat de către o instanță română, căruia i se pot aplica prevederile prezentei legi, trebuie să fie informat, prin grija Ministerului Justiției, despre conținutul exact al convenției internaționale incidente.

(2) În cazul în care condamnatul și-a exprimat, pe lângă statul român, ca stat de condamnare, dorința de a fi transferat, Ministerul Justiției va informa despre aceasta autoritatea centrală competentă a statului de executare, cât mai curând posibil, după rămânerea definitivă a hotărârii.

(3) Informațiile trebuie să cuprindă:

- a) numele, data și locul nașterii condamnatului;
- b) dacă este cazul, adresa sa în statul de executare;
- c) o prezentare a faptelor care au atras condamnarea;
- d) natura, durata și data începerii executării condamnării.

(4) În cazul în care condamnatul și-a exprimat, pe lângă statul de executare, dorința de a fi transferat, statul român va comunica, la cerere, statului de executare, informațiile prevăzute la alin. (3).

(5) Condamnatul trebuie să fie informat în scris despre orice demers întreprins de către fiecare din cele două state în aplicarea alin. (1) – (4), precum și despre

orice hotărâre luată de vreunul dintre ele cu privire la cererea de transferare.

***Înscrișuri
ajutătoare***

Art. 10 - (1) În scopul rezolvării cererii de transferare, statul român va solicita statului de executare transmiterea următoarelor acte:

- a) un document sau o declarație care să ateste că persoana condamnată este resortisant al statului de executare;
- b) o copie de pe dispozițiile legale ale statului de executare, din care să rezulte că faptele care au determinat pronunțarea hotărârii în statul de condamnare constituie o infracțiune în raport cu dreptul statului de executare sau ar constitui o astfel de infracțiune dacă ele ar surveni pe teritoriul său;
- c) o declarație conținând informațiile privitoare la procedura pentru care se va opta, în vederea punerii în executare a condamnării; dispozițiile art. 20 se aplică în mod corespunzător.

(2) Cu excepția cazului în care unul din cele două state nu-și dă acordul la transferare, statul român comunică statului de executare următoarele:

- a) o copie, certificată pentru conformitate, de pe hotărârea definitivă și de pe dispozițiile legale aplicabile;
- b) un document menționând durata condamnării deja executate, inclusiv informații asupra oricărei detenții provizorii, reducerii pedepsei sau un alt act privind stadiul executării condamnării;
- c) o declarație consfințind consimțământul la transfer, astfel cum se prevede în art. 5 alin. (1) lit. d);
- d) când va fi cazul, orice raport medical sau social despre condamnat, informații asupra tratamentului său în statul român și recomandări pentru continuarea tratamentului său în statul de executare.

(3) Statul român poate solicita statului de executare să-i trimită oricare din documentele menționate la alin. 1, înainte de a formula cererea de transferare sau de a lua hotărârea de acceptare ori de refuzare a

transferării. Același drept îl are și statul de executare, ori de câte ori solicită statului român să-i transmită documente din cele menționate la alin. (2).

***Consimțământul
condamnatului***

Art. 11 - (1) Statul român va proceda în așa fel încât persoana care ar urma să-și dea consimțământul la transferare în temeiul art. 5 alin. (1) lit. d) să o facă de bună voie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din aceasta.

(2) Statul român trebuie să dea statului de executare posibilitatea să verifice, prin intermediul unui consul sau al altui funcționar desemnat de acord cu statul de executare, că acest consimțământ a fost dat în condițiile prevăzute la alineatul (1).

***Efectul
transferării
pentru statul
de condamnare***

Art. 12 - (1) Preluarea în sarcină a condamnatului de către autoritățile statului de executare are drept efect suspendarea executării condamnării în România.

(2) Statul român nu mai poate să execute ori să continue executarea condamnării atunci când statul de executare consideră executarea condamnării ca fiind terminată.

***Revizuirea
hotărârii***

Art. 13 - (1) Numai statul român, ca stat de condamnare, are dreptul de a exercita vreo cale de control judiciar vizând desființarea sau modificarea hotărârii. Condamnatul poate să solicite, chiar după transferare, exercitarea unei asemenea căi de control judiciar.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu au legătură cu procedura conversiunii condamnării reglementată prin art.22.

Paragraful 2

Soluționarea cererii de transferare

***Proceduri
prealabile***

Art. 14 – (1) Cererea de transferare formulată de un resortisant străin condamnat de o instanță română se

transmite Ministerului Justiției al României. Ca urmare, ministerul solicită a i se transmite, de urgență:

- a) de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă, actele și informațiile la care se referă art. 9 alin. (3) și art. 10 alin. (2) lit. a), b) și c);
- b) de către Direcția generală a penitenciarelor, actele prevăzute de art. 10 alin. (2) lit. d).

(2) Actele menționate la alin. (1) pot fi solicitate deopotrivă în urma unei cereri de transferare formulată de către oricare din cele două state în relație.

(3) După primirea actelor și informațiilor menționate de alin. (1), Ministerul Justiției le va traduce și apoi transmite, împreună cu cererea de transferare, autorității centrale din statul de executare, de la care va cere totodată a-i transmite documentele menționate la art. 10 alin. (1), precum și consimțământul său la transferare, dacă acceptă cererea.

(4) Procedura de la alin. (3) nu va fi îndeplinită dacă autoritățile române dețin informații sau documente care atrag în mod necesar refuzul transferului solicitat. O asemenea soluție poate fi dată de către curtea de apel competentă, sesizată de procurorul general al curții, din oficiu sau la cererea ministrului justiției. Sentința curții de apel se motivează și este supusă recursului, în termen de cinci zile de la pronunțare.

(5) Dacă soluția de refuz al transferării, evocată la alin. (4), rămâne definitivă, Ministerul Justiției va informa despre aceasta, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală din statul de executare. Informarea condamnatului se va face, în timp util, conform art. 9 alin. (5), prin intermediul Direcției generale a penitenciarelor.

***Acceptarea sau
respingerea
cererii***

Art. 15 – (1) În cazul în care procedura de soluționare a cererii de transferare continuă, toate documentele, inclusiv cele furnizate de statul de executare, sunt supuse mai întâi controlului de regularitate internațională la Ministerul Justiției. După observarea îndeplinirii condițiilor, ministerul transmite cererea și actele ajutătoare, însoțite de traduceri, la procurorul general al

parchetului de pe lângă curtea de apel competentă. La dosar se vor atașa și înscrisurile depuse, în legătură cu cererea de transfer, de către oficiul consular străin competent potrivit art. 11 alin. (2).

(2) Procurorul general, primind cererea și actele, trebuie să se asigure mai întâi, prin audierea condamnatului, că acesta și-a dat consimțământul la transferare, personal sau prin reprezentant, în condițiile prevăzute de art. 11 alin. (1). Conținutul audierii va fi consemnat într-un proces verbal semnat de procurorul general și de persoana condamnată sau de reprezentantul acesteia. După această procedură, procurorul general va sesiza curtea de apel pentru soluționarea cererii de transferare.

(3) Competența curții de apel ca și cea a parchetului de pe lângă curtea de apel sunt determinate după sediul penitenciarului de detenție sau, când condamnatul este liber, după locuința acestuia.

(4) Cererea se va judeca în camera de consiliu, în prezența procurorului și cu citarea persoanei condamnate sau reprezentantului acesteia. Condamnatul poate fi asistat, la cerere, de un apărător ales ori, în lipsă, numit din oficiu. La nevoie, traducerea se va asigura de către un interpret. Judecata nu va depăși, pe cât posibil, 10 zile de la înregistrarea cererii, iar sentința se va redacta în cel mult cinci zile și va fi motivată.

(5) Împotriva sentinței pot să declare recurs, în termen de cinci zile de la pronunțare, procurorul general al curții de apel, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și condamnatul.

(6) Despre soluția definitivă pronunțată de către jurisdicția română în cererea de transferare, Ministerul Justiției va informa, în cel mai scurt timp, autoritatea centrală din statul de executare. Prevederile art. 14 alin. (5) teza 2 sunt aplicabile.

(7) Dacă transferul condamnatului a fost acceptat, predarea acestuia se va realiza prin Ministerul Justiției. Preluarea de către autoritatea competentă a statului de executare va avea loc, pe cât posibil, la un punct de frontieră al României.

(8) În cazul unei persoane care, după ce a fost condamnată printr-o hotărâre penală definitivă pronunțată de o instanță română, evadează și se refugiază pe teritoriul statului al cărui resortisant este, statul român poate să adreseze celui alt stat o cerere de preluare a executării condamnării. Cererea se formulează de către procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află instanța de condamnare. În cerere se poate include și solicitarea ca statul de refugiu al condamnatului să ia măsura arestării acestuia sau orice altă măsură pentru a garanta că evadatul va rămâne pe teritoriul său în așteptarea unei decizii privind cererea. Arestarea persoanei în aceste condiții nu poate duce la agravarea situației sale penale. După traducerea cererii și actelor anexe, acestea se transmit Ministerului Justiției, spre a fi comunicate autorității centrale din statul solicitat.

***Refuzul
opțional
al transferării***

Art. 16 – Cererea de transferare a persoanei condamnate poate fi refuzată, în principal, pentru următoarele motive:

- a) persoana a fost condamnată pentru crime care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;
- b) pedeapsa prevăzută de legea statului de executare este vădit superioară sau inferioară în raport cu cea stabilită prin hotărârea instanței române;
- c) există indicii suficiente că, odată transferat, condamnatul ar putea fi pus în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt față de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române;
- d) persoana condamnată nu a reparat pagubele produse prin infracțiune și nici nu a plătit sau garantat daunele și cheltuielile la care a fost obligat prin hotărârea instanței române;
- e) dacă există indicii suficiente că statul de executare nu va respecta regula specialității, trecând la represiunea penală a condamnatului pentru fapte anterioare transferării, altele decât cea care a motivat condamnarea executorie, fără a obține mai întâi, în acest scop, autorizarea statului român.

SECȚIUNEA 2
România, ca stat de executare

Paragraful 1
Reguli generale

Acte necesare **Art. 17** – (1) Statul român trebuie, la cererea statului de condamnare, să furnizeze acestuia din urmă documentele și declarațiile despre care se face mențiune în art.10 alin.(1).

(2) Prevederile art. 10 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător.

Consimțământul condamnatului **Art. 18** – (1) Statul român va solicita oficiului consular român competent, prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe, să obțină de la condamnat sau reprezentantul acestuia o declarație în care să se consemneze consimțământul la transfer de bună voie și în deplină cunoștință de consecințele juridice care decurg din transferarea condamnatului în România. Totodată, oficiul consular român va fi solicitat să întocmească un înscris asupra situației sociale și familiale a condamnatului ținând seama de afirmațiile acestuia și indicând posibilitățile sale de readaptare în România.

(2) Statul român va cere autorității centrale din statul de condamnare să-i furnizeze copie de pe cazierul judiciar al condamnatului, precum și informații privitoare la eventualele relații întreținute de acesta cu medii sociale criminogene.

Probe necesare soluționării cererii **Art. 19** – (1) Statul român hotărăște dacă va accepta sau va refuza transferarea care i-a fost solicitată, ținând seama de informațiile pe care i le-a furnizat statul de condamnare, de documentele primite de la consulatul român competent și de alte informații pertinente.

(2) Prevederile art. 6 alin. (3) sunt aplicabile.

***Efectele
transferării
pentru statul
de executare***

Art. 20 – (1) Autoritățile competente ale statului român sunt datoare:

- a) fie să continue executarea condamnării imediat sau în baza unei hotărâri judiciare, în condițiile enunțate la art. 21;
- b) fie să schimbe condamnarea, printr-o hotărâre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare printr-o pedeapsă prevăzută de legislația română pentru aceeași infracțiune, în condițiile enunțate la art. 22.

(2) Statul român trebuie, dacă i se cere, să indice statului de condamnare, înainte de transferarea persoanei condamnate, pe care anume dintre cele două proceduri o va urma.

(3) Executarea condamnării este guvernată de legea statului de executare, iar acest stat este singurul competent pentru a lua, în materie, toate hotărârile corespunzătoare.

***Continuarea
executării***

Art. 21 – (1) În cazul în care statul român optează, în privința condamnatului, pentru procedura de continuare a executării, el este legat de natura juridică și durata pedepsei așa cum rezultă ele din condamnare.

(2) Dacă natura sau durata acestei pedepse este incompatibilă cu legislația română sau dacă această legislație o impune, statul român poate, prin hotărâre judecătorească, să adapteze această pedeapsă la aceea prevăzută de propria lege pentru infracțiuni de aceeași natură. Această pedeapsă trebuie să corespundă, atât cât este posibil, în ceea ce privește natura sa, celei aplicate prin hotărârea din statul de condamnare. Ea nu poate să agraveze, prin natura sau durata ei, pedeapsa pronunțată în statul de condamnare, nici să depășească maximul prevăzut de legea română pentru infracțiunile în discuție.

Conversiunea condamnării

Art. 22 – (1) În cazul schimbării condamnării, se aplică procedura prevăzută de legislația română. În ceea ce privește întinderea conversiunii pedepsei și a criteriilor aplicabile, instanța română va trebui să respecte totuși următoarele condiții:

- a) va fi legată de constatarea faptelor în măsura în care acestea figurează, în mod explicit sau implicit, în hotărârea pronunțată în statul de condamnare;
- b) nu va putea schimba o pedeapsă privativă de libertate printr-o pedeapsă pecuniară;
- c) va deduce integral din pedeapsă perioada de privațiune de libertate deja executată de condamnat; și
- d) nu va agrava situația penală a condamnatului, nici nu va fi ținută de limita inferioară a pedepsei eventual prevăzute de legislația statului de condamnare pentru infracțiunea sau infracțiunile săvârșite.

(2) Când procedura de schimbare a condamnării are loc după transferarea persoanei condamnate, statul român va menține acea persoană în detenție sau va lua alte măsuri preventive în scopul de a asigura prezența ei în România până la finalizarea acestei proceduri.

Încetarea executării

Art. 23 – Executarea condamnării încetează de îndată ce statul român a fost informat de către statul de condamnare despre orice hotărâre sau măsură care are ca efect înlăturarea caracterului executoriu al condamnării.

Informații privind executarea

Art. 24 - Statul român va furniza informații statului de condamnare în ce privește executarea condamnării:

- a) când consideră terminată executarea condamnării;
- b) în cazul în care condamnatul a evadat;
- c) dacă statul de condamnare solicită un raport special.

Paragraful 2

Soluționarea cererii de transferare

Acceptarea sau respingerea cererii

Art. 25 - (1) În cazul în care Ministerul Justiției al României primește o cerere de transferare din partea unui resortisant român condamnat penal într-un alt stat, se procedează după cum urmează:

- a) autoritatea centrală din statul de condamnare este înștiințată despre cerere de către Ministerul Justiției, care îi transmite totodată informațiile prevăzute de art. 9 alin. (3), documentele vizate de art. 10 alin. (2), precum și o declarație precizând dacă autoritățile competente își dau consimțământul la transfer. Informațiile și documentele se obțin de către parchetul de pe lângă curtea de apel competentă;
- b) dacă cererea de transferare este refuzată, Ministerul Justiției înștiințează despre aceasta pe condamnat;
- c) dacă cererea este aprobată, Ministerul Justiției transmite autorității centrale din statul de condamnare documentele vizate de art. 10 alin. (1), pe care le procură parchetul român competent.

(2) De îndată ce Ministerul Justiției primește declarația de consimțământ de la statul de condamnare, el transmite documentele la procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel competentă, care, la rândul său, sesizează curtea de apel pentru ca aceasta să recunoască hotărârea străină și să o pună în executare, conform prevederilor art. 21 sau 22, după caz.

(3) Sentința se motivează de îndată și e supusă recursului în termen de 10 zile de la comunicare.

Comunicarea către condamnat se face prin fax sau un alt mijloc de transmitere la autoritatea centrală din statul de condamnare, de către Ministerul Justiției în cel mai scurt timp posibil.

(4) După ce hotărârea jurisdicției române rămâne definitivă, curtea de apel emite un mandat de executare a pedepsei, pe care Ministerul Justiției îl transmite autorității centrale competente din statul de

condamnare, pentru ca transferarea persoanei condamnate să poată avea loc.

(5) Predarea-primirea condamnatului va avea loc, de regulă, pe teritoriul statului de condamnare. Aceasta se va realiza, din partea statului român, de către Ministerul Justiției.

(6) Condamnatul transferat în România nu mai poate fi urmărit penal pentru aceeași infracțiune care a constituit obiectul condamnării în străinătate.

***Autoritățile
judiciare
competente***

Art. 26 - Curtea de apel și parchetul de pe lângă curtea de apel competente în procedurile la care se referă art. 25 sunt cele ale Municipiului București.

***Reglementări
convergente***

Art. 27 - Prevederile art. 25 se completează cu cele ale art. 14 - 15, care se aplică în mod corespunzător.

***Refuzul opțional
al transferării***

Art. 28 - Cererea de transferare a persoanei condamnate poate să fie refuzată, în principal dacă:

- a) procesul în care s-a pronunțat condamnarea nu s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile pertinente din Convenția europeană a drepturilor omului;
- b) în România s-a pronunțat o hotărâre penală împotriva condamnatului pentru aceeași faptă sau dacă o procedură penală este în curs în România pentru aceeași faptă și împotriva aceleiași persoane;
- c) persoana condamnată a părăsit mai demult România, stabilindu-și domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;
- d) persoana condamnată a comis o infracțiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreținut relații strânse cu membri ai unor organizații criminale, de natură a face îndoielnică reinserția sa socială în România.

SECȚIUNEA 3

Alte reglementări

Amnistia, grațierea și comutarea

Art. 29 – Autoritatea română competentă poate acorda amnistia, grațierea sau comutarea pedepselor aplicate persoanelor condamnate la care se referă prezenta lege.

Tranzitul

Art. 30 - (1) Statul român admite, în conformitate cu propria sa legislație, o cerere de tranzit a unui condamnat pe teritoriul său, dacă cererea a fost formulată de către un alt stat care el însuși s-a înțeles cu un al treilea stat asupra transferării unui condamnat spre sau dinspre teritoriul său.

(2) România poate refuza să acorde tranzitul:

- a) dacă persoana condamnată este unul dintre resortisanții săi;
- b) dacă infracțiunea care a dat loc la condamnare nu constituie infracțiune conform legii penale române.

(3) Cererile de tranzit și răspunsurile se comunică pe calea menționată de art. 6 alin. (2).

(4) România poate consimți la o cerere de tranzit al unui condamnat pe teritoriul său, formulată de către un stat terț, dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat asupra transferării spre sau dinspre teritoriul său.

(5) Statul român căruia îi este cerută tranzitarea, poate menține condamnatul în detenție pe perioada strict necesară tranzitării teritoriului său. Detenția este asigurată de Ministerul Justiției.

(6) Statul român, solicitat să acorde tranzitul, poate fi invitat să dea asigurarea că persoana condamnată nu va fi nici urmărită, nici deținută, sub rezerva aplicării paragrafului precedent, nici supusă vreunei alte restricții a libertății sale individuale pe teritoriul statului de tranzit, pentru fapte sau condamnări anterioare plecării sale de pe teritoriul statului de condamnare.

(7) Cererea de tranzit nu este necesară, dacă se folosește spațiul aerian românesc dar nu este prevăzută nici o aterizare pe teritoriul României.

Limba folosită

Art. 31 - (1) Informațiile, în temeiul art. 9 alin. (2) - (4), trebuie să fie făcute în limba statului căruia îi sunt adresate sau în una din limbile engleză sau franceză.
(2) Cererile de transferare și înscrisurile ajutătoare vor fi însoțite de traduceri în limba română sau în una din limbile engleză sau franceză.

Supralegalizarea

Art. 32 – Cu excepția înscrisurilor la care se referă art. 10 alin. (2) lit. a), documentele transmise în aplicarea prezentei convenții nu au nevoie de supralegalizare.

Cheltuieli

Art. 33 - Cheltuielile ocazionate de aplicarea prezentei legi sunt în sarcina statului de executare, cu excepția cheltuielilor ocazionate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

CAPITOLUL III
Dispoziții finale

Aplicarea în timp

Art. 34 – Dispozițiile prezentei legi se aplică executării condamnărilor pronunțate atât înainte, cât și după intrarea sa în vigoare.

Art. 35 - Articolul 28¹ pct. 1 din Codul de procedură penală se completează, în finalul său, cu următorul text: “f) cererile privind transferul condamnaților în străinătate;”.